

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/99/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225223
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225223.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Blanky Malichovej a JUDr. Milana Chalupku, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova č. 25, Bratislava, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11. 11. 2013, č. k. 50C/117/2012-103, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdzuje.
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 440,- Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava II v exekučnom konaní a súčasne zamietol procesný návrh navrhovateľa na prerušenie konania. O náhrade trov konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom stanovených predpokladov pre založenie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 56Er/34/2011 súd prvého stupňa zistil, že dňa 14. 01. 2011 bola na základe návrhu navrhovateľa ako oprávneného súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému R. P., na vymoženie sumy 914,- Eur s príslušenstvom a trov exekúcie. Poverenie pre súdneho exekútora bolo exekučným súdom vydané dňa 30. 06. 2011 v časti o zaplatenie 914,- Eur a v časti o udelenie poverenia na vymoženie úroku z omeškania súd uznesením zo dňa 30. 06. 2011, č. k. 56Er/34/2011-10 žiadosť súdneho exekútora zamietol s odôvodnením, že dojednané úroky z omeškania odporujú dobrým mravom. Predmetná exekučná vec nie je doposiaľ právoplatne skončená.

Na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav veci prvostupňový súd aplikoval ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1, § 9 ods. 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ust. § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Konštatoval, že v exekučnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 56Er/34/2011 súd nedodrжал zákonnú 15- dňovú lehotu na rozhodnutie

o udelení poverenia na vykonanie exekúcie a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie po 167 dňoch od doručenia žiadosti.

Navrhovateľ sa po tom, čo odporca jeho žiadosti o predbežné prerokovanie veci nevyhovel, domáhal voči nemu náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z.z. všeobecný súd sám nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Nakoľko však právna úprava zákona č. 514/2003 Z.z., účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, nevyžadovala vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, súd v súlade s ust. § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. dospel k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty.

Na základe uvedeného za splnený označil prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, avšak to iba za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15- dňovej lehote. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu.

Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu a zhodnotil, že navrhovateľ ich v konaní nepreukázal. Navrhovateľ v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne, pritom dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody v konaní zaťažovalo navrhovateľa. Z uvedeného dôvodu súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

K rovnakému záveru dospel súd prvého stupňa aj v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Aj tu totiž platí povinnosť navrhovateľa preukázať vznik nemajetkovej ujmy. Len samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ale i tu treba prihliadať na okolnosti prípadu, dopad nesprávneho úradného postupu súdu a následkov, pričom konanie o náhradu škody je konaním súdnym, keď dôkazné bremeno znáša navrhovateľ. Aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré mu vznikli v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povest' spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti.

Navrhovateľ súdu tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať a spôsobila u členov

riadiacich orgánov navrhovateľa, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, avšak tieto tvrdenia ničím nepreukázal.

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. Z obsahu exekučného spisu bolo zrejmé, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinného Daniela Strnada na plnenie, ktoré v časti zmenkového úroku odporovalo dobrým mravom. Z tohto dôvodu bola na strane súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia. Súd mal v danej veci za to, že by bolo neprimerané a neúčelné, aby bola navrhovateľovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku odporujúcu dobrým mravom, priznaná nemajetková ujma v peniazoch.

Záverom súd prvého stupňa uzavrel, že nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia v danej exekučnej veci nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy, nakoľko za 167 dní nemohlo dôjsť k tak závažnej ujme, ako uviedol navrhovateľ. Vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15- dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti prípadu, súd vyhodnotil, že konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadostučinením pre navrhovateľa.

K odporcom vznesenej námietke premlčania prvostupňový súd uviedol, že táto je podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nedôvodná. V predmetnom prípade k vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy mohlo dôjsť najskôr po uplynutí pätnásťdňovej lehoty odo dňa podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, teda dňa 30. 01. 2011. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorého neplynú premlčacia doba, boli doručené odporcovi (podľa jeho vyjadrenia) dňa 23. 04. 2012. Návrh na začatie konania bol doručený súdu dňa 27.09.2012, t. j. pred uplynutím trojročnej premlčacej doby.

Návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. súd zamietol z dôvodu, že otázka nestrannosti konajúceho súdu a sudcu už bola v konaní vyriešená, a to rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. 10. 2012, č. k. 14NcC/107/2012-20, ktorým nebola zákonná sudkyňa vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa nezohľadil žiaden dôvod na prerušenie konania.

Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f), g), h) O.s.p. v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítal prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa, nakoľko vo veci neboli splnené podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď navrhovateľ riadne a včas požiadal z dôležitých dôvodov, ktorých existenciu preukázal priloženými listinnými dôkazmi, o zrušenie nariadeného pojednávania a vyslovil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na predmetnom pojednávaní. Uvedeným postupom súdu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti konania, keď navrhovateľ nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam a dôkazom odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal.

Opätovne navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená náhodným výberom na prejednanie a rozhodnutie veci, je potrebné z konania vylúčiť. Len samotná skutočnosť, že krajský súd nevidel dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Podľa navrhovateľa je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (napr. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24). Vzhľadom na navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby sa pokračovalo v konaní, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Z uvedeného dôvodu navrhovateľ napadol aj vecnú správnosť výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie veci vylúčeným sudcom pritom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj z dôvodu, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo vo veci potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd navrhovateľovi umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody, a ak tak neurobil a vo veci s konečnou platnosťou meritorne rozhodol, porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Navyac z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľný pôvod listín, oboznámením ktorých bolo vykonané dokazovanie, t.j. či sa skutočne jednalo o listiny založené v exekučnom spise. Prvostupňový súd tiež ignoroval ust. § 153b O.s.p. a vo veci nerozhodol kontumačným rozsudkom, ktorého základom by bol navrhovateľom tvrdený skutkový stav, a to aj napriek tomu, že odporca na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, nereagoval.

V časti nepriznanej náhrady majetkovej škody označil napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda navrhovateľovi nevznikla. Súdu vyčítal aj skutočnosť, že napriek jedinečnosti skutkového základu v tomto konaní, súd prvého stupňa odôvodnil svoje zamietavé rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých boli rozdielne skutkové okolnosti. Pri dodržiavaní práva navrhovateľa na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Navrhovateľ nesúhlasil ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Nemôže byť teda ani tým, kto by znášal náklady spojené so správou pohľadávky, ktoré vznikli vykonaním nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľ pritom chcel v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť a predložiť ďalšie dôkazy.

K návrhom uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy uviedol, že súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Za irelevantné označil úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, navyac keď súdne rozhodnutia všeobecných súdov sú rovnocenné s rozhodnutiami rozhodcovských súdov, rovnako irelevantnými sú aj úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika, ktoré nemožno pre existenciu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR vzťahovať na možnosť vopred predpokladať porušovanie zákona štátnym orgánom a úvahy súdu o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenie na vykonanie exekúcie od súdu.

Odporca sa k podanému odvolaniu v súdom stanovenej lehote nevyjadril.

Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie navrhovateľa bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na správne a dostatočne zistenom skutkovom stave veci, ktorý po právnej stránke správne posúdil a svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil, aj náležite a presvedčivo odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonom kumulatívne stanovených podmienok pre založenie objektívnej zodpovednosti odporcu za

škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu v exekučnom konaní v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase (existencia nesprávneho úradného postupu, vznik majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a kauzálny nexus medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom).

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že exekučný súd nedodrжал Exekučným poriadkom stanovenú pätnásťdňovú lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdному exekútorovi, keď súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého poveril vykonaním exekúcie až po 167 dňoch od doručenia žiadosti súdu. Nakoľko v porovnaní so súčasnou právnou úpravou zákon č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase umožňoval súdu posudzovať nesprávny úradný postup súdu spočívajúci v povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote aj nezávisle od výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti na prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že konajúci sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia majúceho za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, prvostupňový súd vzhľadom na nedodržanie zákonom stanovenej pätnásťdňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, správne považoval za splnenú podmienku existencie nesprávneho úradného postupu súdu.

Navrhovateľ však v konaní relevantným spôsobom nepreukázal, že by mu v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom zo strany exekučného súdu vznikla skutočná škoda a nemajetková ujma. Súd prvého stupňa správne zhodnotil, že dôkazné bremeno preukázania výšky spôsobenej škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nesprávnym úradným postupom súdu pritom zaťažuje navrhovateľa, ktorý nemôže výšku škody v tom- ktorom konaní odvodzovať od paušálne určených administratívnych výdavkov. Rovnako navrhovateľ nepreukázal ani dôvodnosť uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre úspešnosť navrhovateľa v tejto časti návrhom uplatneného nároku nepostačuje len samotná okolnosť nedodržania zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie súdu, ale ako uviedol súd prvého stupňa, navrhovateľa zaťažuje povinnosť preukázať dopad nesprávneho úradného postupu na navrhovateľa v rôznych oblastiach jeho pôsobenia, a to predovšetkým na jeho dobrú povesť. Navrhovateľ ani v tejto časti svoje všeobecné tvrdenia neodložil relevantnými dôkazmi. Vzhľadom k skutočnosti, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa a ich odôvodnením v napadnutom rozhodnutí, svoje rozhodnutie v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. obmedzil na konštatovanie ich správnosti.

Pre zdôraznenie správnosti postupu a záverov prijatých súdom prvého stupňa a v nadväznosti na odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Vo všeobecnosti možno žiadosť o odročenie pojednávania možno považovať za podloženú dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vtedy, ak v nej účastník konania uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako aj z hľadísk objektívnych i subjektívnych (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

V danej veci navrhovateľ svoju žiadosť o zrušenie termínu pojednávania nariadeného na 11. 11. 2013, súdu doručení dňa 08. 11. 2013, odôvodnil porušením zásady nestrannosti konajúceho súdu a sudcu. Pojednávanie žiadal zrušiť a konanie prerušiť až do konečného ústavne konformného rozhodnutia Ústavného súdu SR v otázke porušenia práva navrhovateľa na prerokovanie veci pred nestranným súdom zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces garantovaného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľa na odročenie pojednávania ako nedôvodnú, nakoľko otázka nestrannosti konajúceho sudcu, ktorú navrhovateľ opätovne namietal ústavnou sťažnosťou, už bola v konaní právoplatne vyriešená nadriadeným súdom postupom podľa § 16 O.s.p., ktorý uznesením zo dňa 19. 10. 2012, č. k. 14NcC/107/2012-20 rozhodol, že zákonná sudkyňa JUDr. Ivana Dančová nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania danej veci. Odvolací súd v tejto súvislosti tiež pripomína, že otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, a

nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti navrhovateľa. Predmetný záver bol vyslovený aj Ústavným súdom SR, ktorý už v čase podania žiadosti o odročenie pojednávania a prerušenie konania uznesením zo dňa 20. 06. 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013-11, ústavnú sťažnosť navrhovateľa v danej veci pre nedostatok právomoci odmietol. Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď pojednával v neprítomnosti účastníkov konania v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Neobstojí ani námietka porušenia práva na kontradiktórny súdny proces, ku ktorej odvolací súd uvádza, že bezdôvodnou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, si tento sám zmaril možnosť dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy. Aj napriek tomu, že podľa ust. § 5 ods. 2 O.s.p. sa manudukačná (poučovacia) povinnosť súdu nevzťahuje na účastníka v konaní zastúpeného advokátom, navrhovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi bolo spolu s predvolaním na pojednávanie doručené aj procesné poučenie podľa § 101 ods. 2 a § 120 ods. 4 O.s.p., a preto si mal a musel byť vedomý následkov spojených so súdom neospravedlnenou neprítomnosťou na pojednávaní. Odvolací súd týmto nespochybňuje zásadu kontradiktórnosti konania, pod ktorú možno subsumovať právo účastníka konania byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy, avšak nie je možný čisto absolútny, resp. formalistický výklad tejto zásady bez väzby s ostatnými zásadami občianskeho súdneho konania (napr. zásada hospodárnosti a plynulosti súdneho konania).

Právne bezvýznamným je aj tvrdenie navrhovateľa, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko prostredníctvom vykonaného pojednávania chcel predložiť dôkazy o výške vzniknutej majetkovej škody, a to znalecký posudok, ktorého vypracovanie zabezpečil, nakoľko povinnosťou účastníka konania je podľa § 120 ods. 1 O.s.p. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom navrhovateľ si túto povinnosť nesplnil, keď na existenciu znaleckého posudku ani v návrhu na začatie konania nepoukázal a tento v priebehu prvostupňového konania (a ani v odvolacom konaní) súdu nepredložil, a to aj napriek vedomosti o nariadenom termíne pojednávania. Súd prvého stupňa preto správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. prihliadol iba na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Za neopodstatnenú považuje odvolací súd aj výčitku navrhovateľa, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom“. Z úradnej činnosti je konajúcim súdom známe, že navrhovateľ podal na súdy množstvo žalôb týkajúcich sa rovnakých účastníkov s totožným skutkovým základom. Sám navrhovateľ všetky návrhy na začatie konania a nasledovné procesné návrhy odôvodnil identicky (t. j. „formulárovo“), pričom rozdiely sa týkajú iba čísel exekučných konaní, mien súdnych exekútorov a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tejto situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať rovnaké, či obdobné odôvodňovanie vecí. Navyiac zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by tento postup súdu prvého stupňa bol nezákonný.

Rovnako nedôvodnou je aj námietka arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré plne zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., a preto nemôže zakladať odvolací dôvod podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom). Odvolaciemu súdu sa javia byť bez akéhokoľvek racionálneho základu aj tvrdenia navrhovateľa v tom smere, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o pojednávaní súdu je bez akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo súdom prvého stupňa vykonané výlučne oboznámením s listinnými dôkazmi tvoriacimi podstatný obsah exekučného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 56Er/34/2011, ktorého oboznámenie požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Záverom odvolací súd pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Ako vecne správny odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. do času rozhodnutia Ústavného súdu o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, predmetom ktorej malo byť rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Súd prvého stupňa správne zhodnotil, že v konaní o ústavnej sťažnosti sa nerieši žiadna prejudiciálna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej, nakoľko otázka nestrannosti konajúceho sudcu bola už vyriešená Krajským súdom v Bratislave, ktorý uznesením zo dňa 19. 10. 2012, č. k. 14NcC/107/2012-20 rozhodol, že zákonná sudkyňa JUDr. Ivana Dančová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci. Odvolací súd len dodáva, že samotné podanie ústavnej sťažnosti účastníkom konania nezakladá ani obligatórnu, ani fakultatívnu prekážku konania podľa § 109 O.s.p. a otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmavať len súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (nie ústavný súd). Navyiac odvolacím súdom bolo z internetového portálu www.concourt.sk <<http://www.concourt.sk>> zistené, že ústavná sťažnosť navrhovateľa v danej veci bola odmietnutá pre už naznačený nedostatok právomoci Ústavného súdu SR uznesením zo dňa 20. 06. 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013-11, t. j. už v čase podania tohto procesného návrhu sa navrhovateľom uvádzaný dôvod prerušenia konania stal bezpredmetným.

K argumentácii navrhovateľa namietajúcej rozhodnutie súdu o návrhu na prerušenie konania v konečnom, meritórnom rozhodnutí odvolací súd uvádza, že tento postup, ktorý zvolil súd prvého stupňa vzhľadom na zjavnú nedôvodnosť návrhu na prerušenie konania (hromadne a bezúspešne podávaného navrhovateľom aj v iných veciach), je plne v súlade s požiadavkou hospodárnosti konania. Okrem procesnej ekonómie korešponduje uvedený postup aj požiadavke efektivity rozhodovania a úsiliu v čo najkratšom čase zaviesť medzi účastníkmi konania stav právnej istoty, pri zachovaní práva druhého účastníka konania na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prieťahov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.